

вила, изправила се пакъ на преднитъ си крака (заднитъ не можеше да мърда, защото бѣха разкжсани отъ сачмитъ), оглежда се и дири откжде да бѣга. Бай Кольо грабна една недогорѣла главня отъ огнището и я сврасна по главата. Па я мачкахме по гушата, по главата, по гърба, додето я убихме.

Когато на сутринята баща ми видѣ лисицата, каза: „Браво, бе Сотире!

Голѣмъ кяръ си изкярилъ нощесъ! Изкара едни нови царвули и гугла“.

А азъ мълча и му не казвамъ за пушката.

Следъ два дни пратихъ пушката въ Марково, та за два наполеона ми я направиха отъ чакмалия на евзалия. Паритъ взехъ на заемъ отъ бай Кольо. Ала следъ това авджи-лѣкътъ ми се отресна и престанахъ да ходя по ловъ.

Е. Кювлиевъ

ПОХВАЛА НА ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Отецъ Паисий съ малка книга
разкжса робската верига
и българския смѣлъ народъ
възвърна за великъ животъ.
А думитъ му прости бѣха,
затуй като пожаръ горѣха
и оживяваха въ сърдцата
народна свѣсть за свободата.
Съ богочовѣшки гласъ дълбокъ
като всебългарски пророкъ,
Отецъ Паисий съ думи ясни
говорѣше нѣща прекрасни:
„Историята ми четете
и свободата си пазете!
Познайте своя родъ прославенъ,

отъ васъ незнаенъ и забравенъ!
На словото бждете стражи
и Богъ вразитъ ще накаже,
че българскиятъ простъ езикъ
е най-свещенъ и най-великъ!“
Мълви и днесъ монахътъ строгъ,
и топлата му, вѣчна речъ
блести като небесенъ мечъ.
Звучи въ душитъ ни смълчани,
като далечнитъ камбани
на Светогорската обитель.
И нейниятъ монахъ — учителъ,
на българското слово войнъ,
за вѣчна слава е достоенъ!

Ст. Станчевъ

